

Jagoda Truhelka

Na Dravi

Eh, da, divne velike rijeke! Puna puncata vode. Pružila se daleko i nalijevo i nadesno, pa se sjala na suncu kao rastopljeno srebro i bakar. I ove se njene vode nekamo žure niz maticu, pa teče i valja se kao da je živ stvor, pa šumi, grgolji, zapljuškuje o bijeli pijesak kao da ga miluje i hoće da razgovara sa zemljicom. Na drugom joj kraju nanizali se suri ritovi i sivi vrbici, a među njima bijelile se seoske kućice kao koke u djetelini.

Ovamo opet pružile se uz vodu i niz vodu klopotave vodenice, tamo lijevo sveo se željeznički most od jednoga kraja na drugi. Gledati je kao da visi u zraku silna mreža od drvenih greda. Danas tu стоји željezan most, ali kad su djeca bila mala, bio je još jedan stari drven most. Onda niže mosta parobrodska je stanica. I tamo vazda стоји po koja lađa s visokim dimnjakom ...

Svrati pogled opet po svome kraju. Tu gore-dolje klopoću vodenice, leže na vodi kao velike škrinje, krovovi im crni, stijene pod njima koje bijele, koje modre, pa žute ili zelene. Veliki rebrasti točkovi okreću se polagano, jednolično, bez prestanka, s lopata pršti voda i sja se na suncu kao biserje.

(Uломак iz knjige Zlatni danci)